

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 294/2018
05.09.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Слађане Накић Момировић, чланова већа, са саветником Весном Мраковић, као записничарем, одлучујући о захтеву Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Сектора за људске ресурсе, Одељења за односе са запосленима, Београд, за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда II-2 У 14531/17 од 14.06.2018. године, уз учешће АА из ..., кога заступа пуномоћник Саша Лукић, адвокат из ..., као противном странком, у предмету престанка радног односа, у нејавној седници већа, одржаној дана 05.09.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА**.

ОДБИЈА СЕ захтев противне странке за накнаду трошкова.

Образложење

Побијаном пресудом уважена је тужба противне странке, поништено је решење Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Кабинета министра, 01 број 8322/17-2 од 17.08.2017. године, којим је утврђено да је АА, полицијском службенику Министарства унутрашњих послова, Полицијске управе за град Београд, престао радни однос дана 18.05.2016. године по сили закона, јер је правноснажном пресудом осуђен на казну затвора од најмање шест месеци.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде, поднетом из свих законских разлога, подносилац истиче да је оспорено решење донето 17.08.2017. године у складу са одредбом члана 131. став 1. тачка 2. Закона о државним службеницима. Указује на одредбу члана 172. став 1. тачка 3. Закона о полицији и наводи да се погрешно Управни суд позива на одредбу члана 172. став 1. тачка 2. Закона о полицији ("Службени гласник РС" број 24/18), које измене и допуне Закона у време доношења оспореног решења нису ступиле на снагу. Предлаже да Врховни касациони суд побијану пресуду укине или преиначи.

Противна странка, у одговору на захтев, предлаже да суд исти одбије. Истиче захтев за накнаду трошкова поднеска.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, а у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Из списка произлази да је АА, противној странци у овом предмету, решењем подносиоца захтева од 17.08.2017. године утврђен престанак радног односа на основу члана 131. став 1. тачка 2. Закона о државним службеницима ("Службени гласник РС" бр. 79/05... 99/14) са 18.05.2016. године, јер је тог дана постала правноснажна пресуда којом је осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци.

Управни суд је уважио тужбу тужиоца АА и поништио наведено решење о престанку његовог радног односа са образложењем да је одредбом члана 250. Закона о полицији предвиђено да се на радне односе полицијских службеника примењују прописи о државним службеницима само у случају да овим законом није другачије прописано, па како је одредбом члана 172. став 1. тачка 2. овог закона другачије прописан дан престанка радног односа полицијског службеника по сили закона – даном достављања правноснажне пресуде Министарству, а не даном правноснажности пресуде, то није било могуће применити одредбе Закона о државним службеницима.

Оцењујући законитост побијане пресуде, Врховни касациони суд налази да њоме није повређен закон на штету подносиоца захтева.

Правилно је, по становишту Врховног касационог суда, Управни суд оценио да се на радне односе полицијских службеника могу применити одредбе Закона о државним службеницима само у случају да Законом о полицији није другачије прописано.

Одредбом члана 131. став 1. тачка 2) Закона о државним службеницима, која је важила у време доношења решења о престанку радног односа АА 17.08.2017. године до измена овог закона које су објављене у "Службеном гласнику РС" број 95/18, било је прописано да државном службенику престаје радни однос по сили закона ако буде осуђен на казну затвора од најмање шест месеци – даном правноснажности пресуде.

У време доношења решења о престанку радног односа АА, Законом о полицији ("Службени гласник РС" број 6/16) је, у члану 172. став 1. тачка 3), дан престанка радног односа по сили закона у овом случају био прописан на другачији начин – даном доношења решења о престанку радног односа, а не даном правноснажности пресуде. Од ступања на снагу измена Закона о полицији објављених у "Службеном гласнику РС" број 24/18, радни однос полицијском службенику у Министарству престаје када се утврди да је правноснажном пресудом осуђен на казну затвора од најмање шест месеци – даном достављања правноснажне пресуде Министарству (члан 172. став 1. тачка 2). Одредбом члана 80. наведеног Закона о изменама и допунама Закона о полицији прописано је да ће се сви поступци започети до ступања на снагу овог закона окончати применом прописа према којима су започети.

Имајући у виду цитиране одредбе закона, правилно је закључио Управни суд да је у погледу дана престанка радног односа АА, овде противне странке, требало применити одредбе Закона о полицији које су на другачији начин уредиле ово питање у односу на Закон о државним службеницима. Међутим, Управни суд је погрешно нашао да у овом случају треба применити одредбу члана 172. став 1. тачка 2) Закона о изменама и допунама Закона о полицији из 2018. године која није ни постојала у време доношења решења о престанку радног односа, већ треба применити одредбу члана 172. став 1. тачка 3) основног Закона о полицији у вези са чланом 80. Закона о изменама и допунама Закона о полицији ("Службени гласник РС" број 24/18).

Погрешно позивање Управног суда на одредбу Закона о полицији која је важила у време доношења побијане пресуде, уместо на одредбу тог закона која је важила у време када је поступак за престанак радног односа АА започет и решење о престанку радног односа донето, по оцени Врховног касационог суда, не чини побијану пресуду незаконитом јер не утиче на правилност закључивања Управног суда да је решење о престанку радног односа донето погрешном применом Закона о државним службеницима и да га зато треба поништити.

Поводом навода подносиоца захтева да је одредбом члана 172. став 1. Закона о полицији прописано да запосленом може престати радни однос (у Министарству) и по сили закона у случајевима предвиђеним другим законом, а то је Закон о државним службеницима који се примењује и на запослене у Министарству унутрашњих послова, Врховни касациони суд указује да се овде не ради о другим случајевима престанка радног односа већ о истом случају престанка радног односа због осуде на казну затвора од најмање шест месеци, али са различитим начином прописивања дана престанка радног односа на који се примењује Закон о полицији као *lex specialis*.

Због свега изнетог, налазећи да наводи захтева нису од утицаја на оцену законитости побијане пресуде, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 55. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу првом диспозитива пресуде.

Врховни касациони суд је у ставу другом диспозитива, на основу члана 74. Закона о управним споровима сходном применом члана 154. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11 ... 55/14), одбио захтев противне странке за накнаду трошкова налазећи да трошкови састава одговора на захтев нису били нужни.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 05.09.2019. године, Узп 294/2018

Записничар,
Весна Мраковић, с.р.

Председник већа – судија,
Катарина Манојловић Андрић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић